

**Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1591/2024
24.04.2025. године
Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарство одбране, кога заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Остојић, адвокат из ..., ради укидања ренте, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3032/23 од 17.01.2024. године, у седници одржаној 24.04.2025. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против става другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3032/23 од 17.01.2024. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против става другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3032/23 од 17.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 503/2023 од 28.09.2023. године, ставовима првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и укинута право туженом на исплату новчане ренте која је утврђена пресудом Основног суда у Новом Саду П1 311/16 од 14.12.2016. године са даном 24.05.2023. године. Ставом трећим изреке, одбијен је део тужбеног захтева којим је тражено укидање права на исплату новчане ренте за период од 14.02.2021. године до 23.05.2023. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3032/23 од 17.01.2024. године, ставом првим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка из првостепене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка, поред досуђеног, исплати још и износ од 18.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиоца у преосталом делу и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка у износу од 27.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у потврђујућем делу из става другог изреке, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешене примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права у вези са укидањем права на ренту.

Наиме, предмет тражене правне заштите по тужби је укидање права туженог на новчану ренту која се састоји у исплати разлике између инвалидске пензије коју тужени остварује и плате коју би остваривао у активної професионалној војној служби. Побитим делом правноснажне пресуде је одбијен тужбени захтев за период пре дана подношења тужбе применом материјалног права из члана 196. Закона о облигационим односима, са становиштем судова да се право на даљу исплату ренте укида на захтев штетника са даном подношења захтева за укидање, што је у конкретном случају дан поднескења тужбе у овој парници, а не од дана када су се стекли законски услови за престанак права на ренту. Тужилац уз ревизију није доставио нити се позвао на одлуке овог суда које би указивале на супротно правно становиште и различито одлучивање у истој чињенично-правној ствари, тако да нема потребе за уједначавањем судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни суд налази да нису испуњени услови за изјављивање посебне ревизије из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побитаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној стари поднета је 24.05.2023. године и у њој је означена вредност предмета спора од 128.963,76 динара, док је првостепени суд означио да се ради о спору непроцењиве вредности.

Како је тужилац у тужби определио вредност спора у новчаном износу који не прелази законом прописани новчани цензус за дозвољеност ревизије из члана 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**